

avortament no. L'elecció és avortament segur o avortament perillós. Conduir l'avortament il·legal és una amenaça per a la vida de les dones.

Les conductes tendents a restringir el dret a l'avortament són antinatalistes i antifamiliars.

Antinatalistes perquè destrueixen do-

nes i antifamiliars perquè creen famílies amb seriosos problemes de salut i socials."

Les reflexions d'aquest expert coincideixen amb les històriques reivindicacions del moviment feminista, que ha anat lluitant incansablement per la desaparició de la punibilitat per a la dona que avorta.

La reforma legal proposada és un pas en aquest camí que obre de manera important les portes, falta resoldre la despenalització total i la gratuïtat, però segurament moltes dones garantirán la seua vida, la salut i la felicitat si s'aprova definitivament.

M. José Varela Portela
Advocada

La hipocresia higienista

Per a Jordi Balló el cas Maradona representa una mostra més de la hipocresia higienista instal·lada en el món de l'esport professional.

Corre una febre reivindicativa en favor de Maradona. Si l'escriptor uruguaià Mario Benedetti –a *El País*– el defensa a capa i espasa, i l'eleva a categoria divina, i la reconeguda filoargentina Maruja Torres –també a *El País*– li fa tota una declaració sentimental, imaginem-nos les tintes que deuen córrer per Sud-amèrica. Exaltació pura.

Revisem l'escenari del drama. La diferència entre aquesta sanció al futbolista i les anteriors és que en aquest cas els sancionadors tenen nom i cognom i la institució que els avala també. Fins ara estàvem acostumats a veure, per sobre de tot, la imatge del sancionat, suat, voltat de policies i de guardaespalles, en la millor tradició de les detencions espectaculars. Ara, en canvi, ha estat molt més difosa la imatge de la conferència de premsa en què la FIFA pren cara i cos en un parell d'alts funcionaris que envien l'astre argentí a caseta.

Ja s'especula des del primer dia –i la pólvora corre– amb una maquinació dirigida per Havelange a fi de descavalcar un Maradona rebel i sindicalista, que volia que els jugadors percebessin un percentatge dels beneficis astronòmics que la màxima institució del futbol guanya en cada convocatòria del Campionat Mundial. És un bon motiu per a apuntar-se a la sospita, perquè en la iconografia més primària el senyor Havelange té una pin-

ta vampírica –mig Peter Cushing, mig Christopher Lee– a la qual vénen ganas d'adjudicar les més pèrfides maquinacions.

Sense dades a la mà és difícil de pronunciar-se, però no sembla que ningú en

El que perviu en el fons, però que no és discuteix, és la relació entre públic i privat en el món de l'alt esport competitiu. El càstig a Maradona irrita perquè no sembla tant contra un intent de dopatge que falsegi la competició –que

Maradona. El càstig al jugador argentí ha tingut molts detractors.

tingui, de dades, i en canvi s'especula amb una tranquil·litat sorprenent. En favor de la possibilitat de maquinació hi hauria els diners i el poder. En contra, que es difícil de creure que la FIFA volgués embrutar voluntàriament l'organització d'un campionat tan promocional com aquest dels Estats Units, on vol presentar un futbol net com una patena. És clar que es pot dir que castigar durament l'infractor és una forma d'honorabilitat pública, però d'aquí a imaginar una confabulació contra Maradona hi ha un pas, llarg o curt, però un pas.

era el cas Ben Johnson–, sinó contra un jugador que en la seva vida normal pren droga. Maradona no té ni una musculatura especialment forta, ni una potència física especialment sorprenent. L'únic dubte podia estar en el pes, però això també passa a Indurain i no sembla que aquesta pèrdua de quilos pugui aixecar cap sospita. Sembla clar que les seves aptituds de joc no provenen de les barreges lisèrgiques. Allò que és castigat és el seu consum poc exemplar, i per això ha estat la seva federació i no pas la FIFA qui ha organitzat l'expiació.

El cas Maradona representa una mostra més de la hipocresia higienista instal·lada en el món de l'esport ultraprofessional. Les sancions sobre la vida –i els consums– dels esportistes són inversament proporcionals al descontrol que segueixen els seus dirigents. Per als uns la consigna és de milions en canvi de conducta espartana. Per als altres, de milions i, a més, de promoció dionisíaca sense cap rubor. Control antidopatge també per als federatius? Seria una bona, i entremaliada, reivindicació sindical.

Jordi Balló